

především otázku, zda dovolací rekurs jest přípustný. K otázce té odpověděl kladně, řídě se zásadami rozhodnutí bývalého vídeňského nejvyššího soudu ze dne 18. února 1913 čís. j. R I 112/13 čís. 215 rep. nál., jichž důsledně šetří i tento nejvyšší soud. V tomto rozhodnutí bylo vysloveno a podrobně odůvodněno, že rekurs, odložený podle zákona (§ 515 c. ř. s.) až do nejbližšího rozhodnutí, jež lze napadati, může býti samostatně podán i tehdy, když po ukončení věci nemůže již býti vydáno další odporovatelné rozhodnutí. Tak tomu i v souzeném případě. Mezi spor o příslušnost, v němž bylo učiněno napadené usnesení, jest právoplatně skončen a proto nemůže již v něm dojíti k dalšímu rozhodnutí, jemuž by bylo lze odporovati oprávněným prostředkem, s nímž by mohl býti spojen rekurs, vyhrazený jinak podle § 61 a 63 j. n. Proto nezbyvá než připustiti, aby tento rekurs byl podán jako rekurs samostatný.

Dovolací rekurs je tedy přípustný, ale není důvodný. Stěžovatel sám jest toho názoru, že od platnosti novely k c. ř. s. může býti přibrán soudce laik podle § 63 j. n. v souzeném případě. Právem uvádí též stěžovatel, že bylo přezkoumati účelnost tohoto opatření. Poněvadž podkladem tohoto přezkoumání byly v souzeném případě nejen okolnosti skutkové, nýbrž hlavně právní závěr odvozený z těchto skutkových okolností, byl rekursní soud oprávněn, přezkoumati i tento právní závěr. Úsudek rekursního soudu jest správný. Není ponecháno libovůli soudu, zda chce učiniti opatření podle § 63 j. n. čili nic. Jsou-li podmínky splněny, má soud povinnost, by takové opatření učinil (sb. n. s. čís. 7268). V souzeném případě byla již podána odpověď na žalobu, návrh na postoupení věci krajskému soudu obchodnímu nebyl učiněn (§ 261 c. ř. s.), za to však návrh na použití § 63 j. n., takže strany ušetří napadeným opatřením podle § 61 j. n. (jak tomu je též v případě § 261 c. ř. s.) nejen na čase, nýbrž i na útratách, které by jinak zcela zbytečně vzešly, kdyby měla býti podána nová žaloba a provedeno znovu řízení u krajského soudu obchodního, nehledíc k tomu, že, kdyby bylo vyhověno dovolacímu rekursu, měla by se věc tak, že právoplatně by bylo vysloveno, že krajský soud civilní v Praze není věcně příslušný, zároveň však že nelze přibrati soudce laika k odklizení této věcné nepřislušnosti, a přes to by mělo u krajského soudu civilního v Praze dále o žalobě býti jednáno a rozhodnuto. Obtíže uvedené žalovaným nejsou značné. Přibrání soudce laika lze provésti snadno dotazem na krajský soud obchodní v Praze (§ 3 výnosu min. sprav. ze dne 2. června 1914 věstník 241).

Čís. 10728.

Předpis § 475, druhý odstavec, c. ř. s. předpokládá, by ze spisů první stolice bylo zřejmo, který soud první stolice jest k rozhodnutí příslušný.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1931, R I 316/31).

Soud první stolice zamítl námitku věcné nepřislušnosti dovolaného okresního soudu, pokud se bylo v žalobě domáháno, by spolužalovaný Dr. Julius B. byl uznán povinným vydati vybývající peníze k rukám Dr. Otakara B-a. Odvolací soud v tomto bodě zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, zařídil čeho třeba, by řízení o této žalobní prosbě bylo zahájeno před příslušným soudem. Důvody: O věcné příslušnosti dovolaného soudu k výroku o povinnosti spolužalovaného Dr. Julia B-a, vydati vybývající peníze, jest uvažovati samostatně bez ohledu na ocenění předmětu sporu na 4000 Kč. Příslušnost soudu k rozhodnutí o tomto nároku má se řídití výší peněžitého plnění, jehož se žalující strana domáhá, jíž však v odporu s ustanovením § 226 c. ř. s. neudala. Poněvadž jest povinností žalující strany, by, zejména k námitce věcné nepřislušnosti, tuto příslušnost prokázala, a, poněvadž žalující strana ani neuvedla okolnost pro rozhodnutí soudu o příslušnosti potřebnou, čímž zbavila soud možnosti posouditi, zda námitka věcné nepřislušnosti jest bezdůvodnou, jde to na její vrub a jest proto považovati námitku věcné nepřislušnosti k rozhodnutí o nároku na peněžité plnění za důvodnou, pročež jí bylo částečnou změnou napadeného rozhodnutí vyhověti a vzhledem k ustanovení § 475 druhý odstavec c. ř. s. zrušiti rozsudek prvního soudu, pokud jím bylo rozhodnuto o nároku na vydání vybývajících peněz a poukázati první soud, by zařídil, čeho jest třeba, by o tomto nároku bylo řízení zahájeno u příslušného soudu.

Nejvyšší soud změnil napadené usnesení ve výroku, že věc se vrací prvnímu soudu s poukazem, by po právní moci tohoto usnesení zařídil, čeho třeba, by řízení o žalobní prosbě, by žalovaný Dr. Julius B. byl uznán povinným, vydati vybývající peníze k rukám Dr. Otakara B-a, bylo zahájeno před soudem příslušným, — v ten rozum, že se žaloba v této příčině odmítá.

Důvody:

Dovolací rekurs napadá rozhodnutí soudu druhé stolice jen ve výroku, že se věc co do žalobní prosby, aby spolužalovaný Dr. Julius B. byl uznán povinným, vydati vybývající peníze k rukám Dr. Otakara B-a, vrací prvnímu soudu s poukazem, by zařídil, čeho třeba, by řízení o této žalobní prosbě bylo zahájeno před soudem příslušným, a to právem, neboť předpis § 475 druhý odstavec c. ř. s., jímž se odvolací soud řídil, předpokládá, že ze spisů první stolice je zřejmo, který soud první stolice jest k rozhodnutí příslušným (tak také Neumann Kommentar zu den Zivilprozessgesetzen druhý svazek, 1928, str. 1287, 1288). To však co do žalobní prosby, by spolužalovaný Dr. Julius B. byl uznán povinným, vydati vybývající peníze k rukám Dr. Otakara B-a, ze spisů první stolice není patrné, jelikož není údajů o výši vybývajících peněz, jež k rukám Dr. Otakara B-a mají býti vydány, a bylo proto v této příčině nejen zrušiti rozsudek prvního soudu, nýbrž zároveň odmítnouti žalobu.